JANSSENS' TOONEEL-
BIBLIOTHEEK: Nr 674

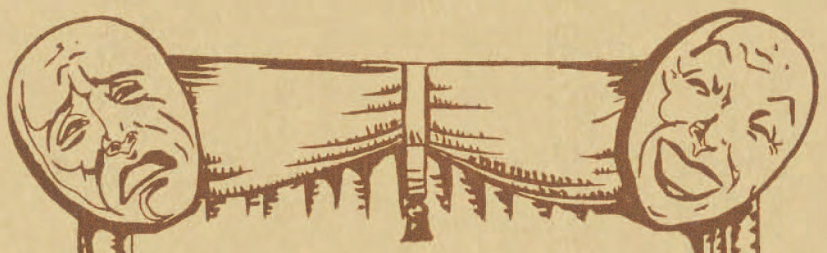

DE RADIO

Fantaisie met zang in één akt

door

Alfred DOUBEL

Zangtekst door

Paul BILLIET

Muziek door

Jos. DE BOECK

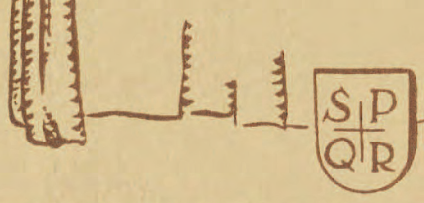

TOONEELFONDS JOS JANSSENS ANTWERPEN

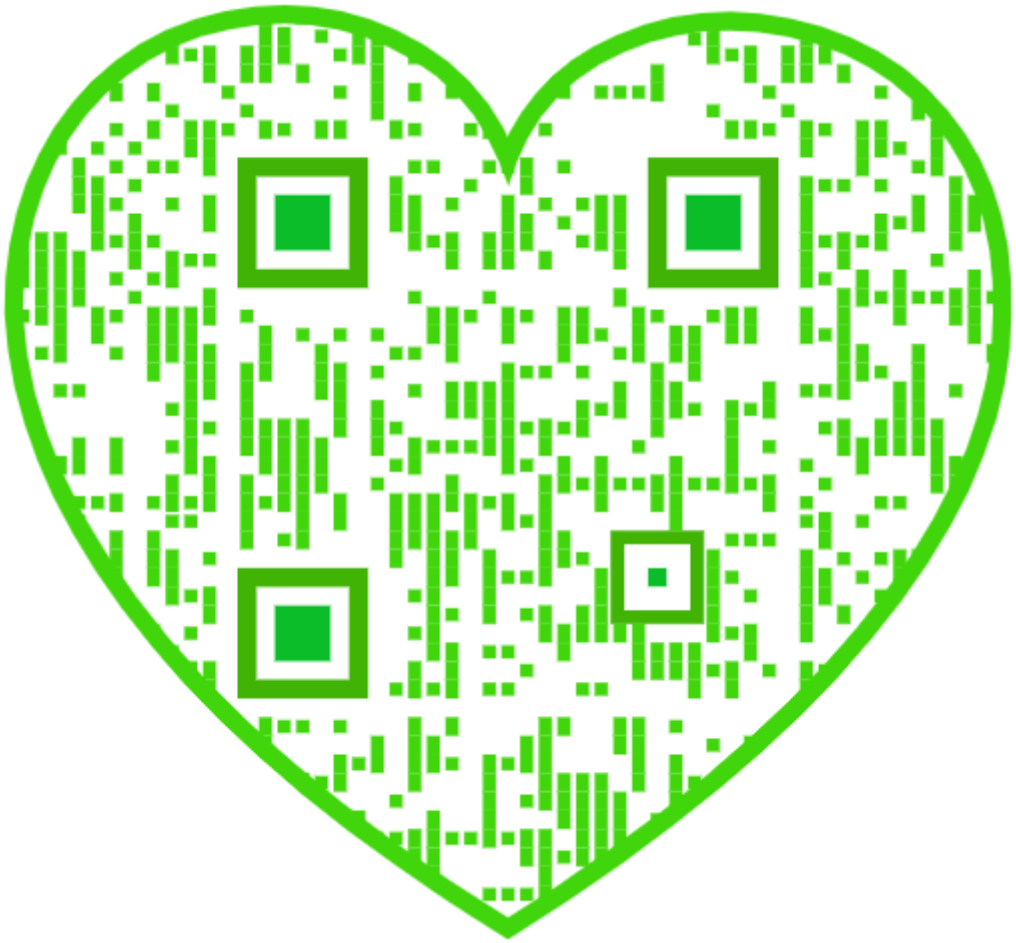

De Radio

FANTAISIE MET ZANG IN EEN AKT

door

Alfred DOUBEL

Zangtekst door

Paul BILLIET

Muziek door

Jos. DE BOECK.

JOS. JANSSENS — ANTWERPEN

PERSONEN

MOEDER.

VADER.

HUN MEISJE.

DE KNECHT.

DE MEID

en DE ADVOKAAT.

*

Auteursrecht voorbehouden. NAAST het auteursrecht moeten voor elke eerste opvoering minstens VIER exemplaren aangekocht worden.

De maan scheen in den avond. Een kamer was vol rooskleurig licht. De radio speelde een zacht lied, waarbij vader en moeder hun gedachten zaten te voeden met voorbije dingen; vooral het wezen van hun lieve dochter dwarrelde steeds door hun geest, waarvan de roep tot het leven zoo een eigenaardigen aanvang had gekregen.

VADER. — Zoo een avond was 't hé moeder.

MOEDER. — Ja, zoo een avond, even zoo stil en rustig. Ik kan het me nu nog goed indenken.

VADER. — Ik ook wel moeder, maar 't is toch zoo. Hoe dikwijls hebben wij niet trachten te vinden wat ons 't eerste tot mekaar gebracht heeft ?

MOEDER. — Nu maar! Toch geen radio!

VADER. — Van hen toch ook niet, daarvoor is zoo 'n ding toch te stom. Alleen het hart en de ziel telt bij zoo'n dingen.

MOEDER. — Och wat zullen de jongeren pret hebben als ze zullen vertellen over hun eerste liefdes-avontuurtje.

VADER. — Kom moeder, dat hebben wij ook gehad. Willen we even wandelen, ik zal u dan ook weer eens voor de zooveelste maal vertellen over onze avontuurtjes, en dat zal ons weer goed doen.

MOEDER. — Och vader... *(en ze ging hem kussen)*. Kom, misschien doen zij nu even 't zelfde, en vertellen ook over hun eerste liefde.

VADER. — Zoo was het hé moeder. *(Beiden gaan wandelen en vertellen van hun lieve kind, een meisje met lange blonde haren, die in ronde lokken breed op haar schouders open vielen. Ze was heel schoon maar simpel gekleed, en kwam met een treurigen blik de kamer binnen, waar ze met een afkeurend gebaar de radio stil legde, af).*

MEISJE. — Altijd maar die vervelende muziek zonder ziel!

KNECHT *(gehaast op)*. — Is er iets aan de radio juffer?

MEISJE *(die aan de radio mijmerend bleef staan, keert zich om)*. — Neen!... Waarom bekommert g'u zoo om die radio?

KNECHT. — Wel... U weet toch dat uwe ouders er erg op gesteld zijn dat de radio speelt.

MEISJE. — Nu, dat is heel goed als zij hier zijn, dan kunt ge u om de radio bekommeren, maar...

KNECHT *(invallend)*. — Dat doe ik voor uw ouders, maar... als ge me toelaat, ze hebben hem toch voor u gekocht.

MEISJE. — Dat wel... maar u moet zich niet om mij gelegen laten.

KNECHT. — Het was toch alleen om u dat ik...

MEISJE. — Om mij?... Denkt ge dat ik zooveel van de radio hou ?

KNECHT. — Nee... dat niet. Ik houd ook van de radio niet.

MEISJE. — En daareven beweerdet ge dat ge 'r erg om bekommerd waart.

KNECHT. — Wel ja... ziet u... dat is waar ook.

MEISJE. — Kom. Zeg me eens ronduit, wat steekt daarachter? Moet u me soms bespieden? of... doet u dat zoo maar?

KNECHT. — O nee juffer.

MEISJE. — Ge zijt een aardige kerel! Hoort ge dan zoo graag radio ?

KNECHT *(met afkeer)*. — O, nee!

MEID *(komt op en ziet verlegen toe, ze krabt in 'r haar)*. — Jozef... mevrouw en meneer doen mij u roepen.

KNECHT. — Ja ik kom seffens. *(Tot het meisje)* Niets meer om u te dienen juffer?

MEISJE *(luimig)*. — U kunt gaan.

KNECHT. — Goed. *(Af met de meid)*.

MEISJE *(gaat aan de radio draaien)*. — Wat een rare knecht van een jongen... Lief... 't Is juist alsof hij mij bespiedt. Maar waarom? Och ja wie kent er al 'n mans geheimen... Ik kan me al even min voorstellen hoe sommige menschen zich kunnen interesseeren aan de radio, daar steekt toch niets in. *(Gaat aan het venster)*. Wat schoone stille avond... droomerig... mooi.

KNECHT *(komt op al deklameerend en gaat op de radio af)*. — De avond komt zoo stil, zoo traagzaam aangegleden *(hij zoekt verschillende posten, en zegt:* Nieksweerd. *Het meisje ziet dat spel luimig aan)*.

MEISJE *(gaat op hem toe)*. — Wat zoekt ge nu jongen?

KNECHT *(schrikt en lacht verlegen)*. — Wel uw ouders hebben mij gezegd dat ik de radio moest laten spelen *(draait zich)* Hoe zegden ze dat nu weer *(terug naar haar toe)* Ja... omdat u altoos zoo droefgeestig zijt.

MEISJE. — Hoor eens, ik wil niet, dat er hier nog iemand binnenkomt, laat me alleen.

KNECHT. — En de radio dan?

MEISJE. — Zeg maar aan mijn ouders, dat ik het zelf wel klaar speel. Ge zijt ook zoo 'n kieken.

KNECHT. — Pardon, juffer, ik laat me niet uitschelden voor kieken, dat zeg ik aan uw ouders.

MEISJE. — Verontschuldig me dat ik zoo iets gezegd heb. U bent geen kieken.

KNECHT. — Dus... e...

MEISJE. — Neen... ik mag u wel lijden.

KNECHT *(verrast)*. — U mag me dus lijden?

MEISJE. — Wees nu eens redelijk.

KNECHT. — Pardon, ik ben erg redelijk.

MEISJE. — Nee !... Maar weet ge hoe dat komt ? Ik ben een vijand van de radio dààr.

KNECHT. — Ik geef u gelijk juffer. Kijk me zoo niet aan... ik houd hartstochtelijk van een lied of van muziek waar een ziel inzit, waarvan ik zoo'n kippenvleesch bekom.

MEISJE. — Weet ge hoe ge dat moet zeggen?... Ik hoor graag een lied, van iemand gezongen die ik zie en bewonder hoe hij dat lied zingt. Ik hoor graag muziek gespeeld van menschen die ik zie en bewonder hoe ze zich met hart en ziel geven aan die muziek, dan onderga ik in 't diepste van mezelf die zang of muziek.

KNECHT *(kijkt haar bewonderend aan)*.

MEISJE. — Hebt ge dat begrepen?

KNECHT *(haar voortdurend aankijkend)*. — Ja... juffer...

MEISJE *(gaat droomerig naar 't venster, de knecht kijkt voor zich uit en houdt zich onhandig)*. — Denkt g'r nog op meneer?

KNECHT. — Ja... juffer...

MEISJE. — U kunt gaan!

KNECHT. — Ja... juffer...

MEISJE *(gaat naar hem toe)*. — Kom wat scheelt er aan?... ge kunt gaan, en vergeet de boodschap niet.

KNECHT *(kijkt op, lief)*. — Ja, juffer? *(Gaat tot aan de deur en keert terug)*. Ik heb eens een mooi lied hooren zingen, juffer.

MEISJE *(gaat naar 't venster)*. — Heel goed... ge kunt gaan.

KNECHT. — Niets meer aan uw orders, juffer? *(Stilte, af)*.

MEISJE *(na een poos (neemt ze haar viool) en zingt een lied aan 't maneklare venster)*.

ZANG N' 1

Hoe zoet komt d'avond aangegleden
En 't maantje rijst er als een wacht

Die over d'aarde rust en vrede
En zachte sluimering verwacht.
En als het avond is en stille
Zoo heimlijk stille rondom mij,
Dan wil mijn blik door 't duister peilen,
Aanschouwen wat mijn ziel verbeidt.
Zoo ook is 't in mijn jeugdig herte,
Het onbekende wenkt me toe
En 'k zoeke in de duister verte
Naar hem die aan m'n wensch voldoet.

KNECHT *(is onder 't zingen opgekomen en staat verrukt te hooren naar het lied. Wanneer het lied uit is (gaat het meisje de viool terug leggen) en merkt de knecht).*

MEISJE. — Wel? Wat heb ik u gezegd?

KNECHT *(buigt zijn hoofd).* — Ik moest komen luisteren welk studio dat lied speelde.

MEISJE *(lacht).* — Geen studio m'n jongen.

KNECHT. — Neen ik heb het gehoord en gezien. Juffer, hartelijk gefeliciteerd. *(Hij steekt z'n hand uit; daar de juffer deze niet drukt, doet hij hetzelf met zijn linker. Beiden schieten uit in een lach).*

MEISJE. — Weet ge niet meer wat ik u zegde?

KNECHT *(draait zich ineens om en gaat).* — Ja, juffer.

MEISJE *(zet zich in een zetel).* — Hier ten minste kunt ge met gevoel spelen en zingen, maar in de steden, ik weet niet, maar 'n mensch kent daar nooit rust. *(Lachende).* O! Ja de jazz!

MEID *(op).* — Juffer, uw ouders lieten u vragen waarom ge de post niet laat spelen?

MEISJE. — Heeft de knecht het dan niet gezegd?

MEID *(verlegen).* — De knecht?

MEISJE. — Ja, ik had hem opgelegd...

MEID *(verlegen invallend).* — Maar de knecht zegt nooit iets tegen mij.

MEISJE. — Dat niet, wat heeft hij tegen m'n ouders gezegd?

MEID *(als boven).* — Ik weet niet... Ik heb hem daar niet gezien.

MEISJE. — Waar was hij dan?

MEID *(als boven).* — Wel juffer... de knecht was in de gang... uw ouders legden mij op... en ik kwam het zeggen... maar hij liet me niet los.

MEISJE. — De knecht wilde u niet naar hier laten komen?

MEID. — Hij liet me niet los... maar ik wrong me los.

MEISJE. — Dat is wat mooi van hem. *(De meid schrikt).* Hoor eens, ik wil niet dat er hier nog iemand komt dezen avond om die radio. Ik heb er een hekel aan. Ge kunt me begrijpen, ge zijt ook een vrouw.

MEID. — Ik ben maar een meid, juffer.

MEISJE. — Dat is nu nog iets. Zeg me eens ronduit, zijt ge een vrouw?

MEID. — Ik zegde het reeds dat ik een meid ben.

MEISJE. — Daar begrijp ik nu niets van.

MEID *(blij)*. — Neen?... wel kijk juffer... ik ben nog nooit getrouwd geweest.

MEISJE. — O! Ja... e... gij zijt toch een meisje?

MEID. — Hee... dat denk ik wel.

MEISJE. — Luistert eens... Hebt ge reeds lief gehad?

MEID. — Dat wel juffer.

MEISJE. — Dus u hebt nog liefgehad, en als ge iemand lief hebt, dan hebt ge hem graag bij u niet waar, streelt graag z'n haren, kijkt in z'n oogen, ge hoort hem graag praten, lachen, streelt graag z'n wangen en zoent ze heel lief, is 't niet?

MEID. — Ja ja, dat is allemaal zoo.

MEISJE. — Daarom is 't dat ik dikwijls zoo treurig ben.

MEID. — Maar ge zijt toch niet verliefd?

MEISJE. — Nee... Ik bemin de kunst, 'k leef voor de kunst. Toen we nog in de stad woonden, had ik daar wel vrienden, die ook aan kunst deden, maar dat alles was opgeschroefd. In mijn binnenste bemin ik een jongen die mooi kan zingen of muziek kan spelen, maar waarvan het uit z'n ziel komt. *(Ze neemt de meid haar hoofd tusschen haar handen en kust ze).* En die ik dan zoo kan in m'n armen sluiten en met duizend kussen gelukkig maken.

MEID *(lacht)*. — Ja, ja, ja, dat begrijp ik.

MEISJE. — Daarom ben ik voor de radio niet, verstaan? Dat is valsch.

MEID *(als boven)*. — Wel juffer, dat heb ik ook al gedacht, maar ik ga toch met u akkoord, dat heeft geen ziel, dat is niet echt, en vroeger hield ik zooveel van iets dat echt was.

MEISJE *(lief)*. — Zeg als ge ergens zoo'n jongen weet hé, dan moogt ge me aanbevelen, begrepen?

MEID. — Ja juffer, ja... maar hoe moet ie er uit zien? Schoon? Lief? Arm of rijk?

MEISJE. — Rijk hoeft ie niet te zijn.

MEID *(verlegen)*. — Neen... e... maar 't kan gebeuren als hij u op die manier niet aanstaat, dat ik dan de deur gewezen worde.

ZANG N' 2

MEISJE. —

Ik houd van 'n jongen
met open gezicht,
die vrij, ongedwongen
zijn levensstap richt,
met 't hoofd opgeheven
en fierheid begunst,
die houdt van het leven,
die houdt van de kunst.
die 't harte doet trillen
voor vrijheid en recht,
die 't schoone kan minnen
en al wat is echt;
dat is mijn verlangen,
zoo'n edel jong mensch,
'k zou zoenen z'n wangen
naar hart'lust en wensch.

MOEDER *(op)*. — Wel mijn kind, waarom laat ge ons zoo lang wachten?

MEISJE. — Moest ik komen, moeder?

MOEDER. — Heeft de knecht dan niets gezegd?

MEISJE. — Hij is hier niet geweest.

MOEDER. — Wij hadden hem gezonden om u te roepen. De Advokaat is daar. Doe rap een ander kleedje aan.

MEISJE *(droevig)*. — Dadelijk, moeder. *(Moeder af)*. Och die vervelende advokaat. Waarom verwittigde de knecht me nu niet eerst.

MEID. — U weet wel juffer, dat ge gezegd hebt dat hij hier niet meer mocht komen dezen avond.

MEISJE. — O, dat is waar ook. *(Afgaande)*. Die goeie jongen.

MEID *(verwonderd)*. — Die goeie jongen... die goeie jongen, dat ze maar niet verliefd op hem wordt, want ze zou een blauwtje loopen. 't Is nu acht dagen dat hij hier is, en hij bemint me met zulk een geestdrift, die alles overtreft. 'k Wil wedden, dat hij nog in de gang op mij wacht. Nu... ik laat maar even de radio spelen *(zet hem aan, deze speelt een melodie waarop de meid aan 't dansen gaat, met een borstel, die ze verder onder het spel te baat neemt)*. O als ik zal getrouwd zijn met hem, moet ik een radio hebben en hij zal moeten spelen dag en nacht en als hij zwijgt, dan zal ik zelf zingen.

ZANG N' 3

I^e Couplet

O met uw schoone blauwe oogen,
Uw pik zwart haar, uw wangjes rood,
Ze hebben mijn week hart bewogen
Want mijn verlangen is zoo groot.
Kom hier m'n ventje in m'n armen,
Dat ik u aan mijn boezem sluit,
Ik zal u aan mijn hart verwarmen,
Mijn liefde-vuur en sterft nooit meer uit.

IIe Couplet

Al ben ik meer dan zes maal zeven,
Mijn hartje schiet in vuur en vlam,
Als hij me maar een kus wil geven,
Of eens zoo heel dicht bij me kwam.
Aan zulke hartstocht, zoo'n verlangen,
Daar kan geen mensch ooit aan weerstaan.
Mocht ik hem in mijn armen vangen,
We zouden saam aan 't dansen gaan.

KNECHT *(op).*

MEID. — En de muziek zal spelen. *(Danst en streelt den borstel. De knecht ziet dat zotte spel verwonderd en lief aan, springt op haar toe en danst met haar op de radio toe die hij stil legt).*

KNECHT. — De muziek zal niet spelen.

MEID. — Och m'n lieve, lieve jongen... geef m'n zoen?

KNECHT. — Is 't al. *(Zoent haar).*

MEID. — Nog... en nog...

KNECHT. — Nee, nee, nee... *(Laat haar los).*

MEID. — En ik die dacht dat ge me zoo gaarne zaagt ? Daar straks in de gang hebt ge me nog gezegd, dat ik de beste meid ben die ge ooit gekend hebt. *(Begint te weenen).*

KNECHT. — Kom, kom, ge moet daarom niet weenen. Heb ik u pijn gedaan?

MEID *(ontstemd).* — Hebt ge niet gezegd dat ik een beste meid was?

KNECHT *(beamend).* — Dat heb ik gezegd en dat is zoo, moet ge daarom nu zoo'n verdriet maken?

MEID *(terug aan 't lachen. Omhelst hem).* — Dus ben ik 'n beste meid?

KNECHT *(verwonderd).* — Wel ja, maar zeg eens, waarom daar in eens uw gemoed overliep?

MEID *(guitig, beschaamd)*. — Ik was nergens volgeschoten.

KNECHT. — Nee! Maar waarom ge daar ineens begont te weenen.

MEID *(guitig)*. — Wel lieve jongen, omdat ik verdriet had.

KNECHT. — Dat spreekt vanzelf. Ik heb u al gezegd, dat ge een aardige meid zijt hé? 'k Kom binnen ge zijt hier aan 't dansen en aan 't zingen, 'k dans met u mee, 'k geef u zelfs 'n zoen en meteen gaat ge aan 't janken. Zijn die niet wonderbaar die vrouwen?

MEID. — O! Ja! Die vrouwen, als die vrouwen minnen zijn dat juist lijk jonge katjes, niet?

KNECHT. — Hebt ge al gevrijd?

MEID *(verlegen)*. — Ik... nog nooit...

KNECHT. — Dat is dan nogal iets wat ge daar vertelt, dat de vrouwen lijk jonge katjes zijn, dat weet ge dus niet?

MEID. — Maar dat ondervind ik met den dag.

ZANG Nr 4

MEID. — De katjes in de kattemaand,
Ze worden kattepierig.
KNECHT. — Miauw, miauw.
MEID. — Ze komen dan heel preutsch gegaan
En kwispelstaarten zwierig.
KNECHT. — Miauw, miauw.
MEID. — En krijgen zij 'n kater in 't oog,
Ze vallen gauw van geestdrift flauw.
KNECHT. — Miauw, miauw.
MEID. — En met hun pootjes recht omhoog,
Dan schreeuwen zij,
SAMEN. — Miauw, miauw.

MEID. — Met 't vrouwvolk is het juist alzoo,
Dat is ook kattegoedje.
KNECHT. — Miauw, miauw.
MEID. — Want krijgt een vrouw een vent in 't oog,
Ze lonkt naar hem heel zoetjes.
KNECHT. — Miauw, miauw.
MEID. — Geschminkt, gepint en opgesmukt,
Vangt zij hem listig in haar klauw.
KNECHT. — Miauw, miauw.
MEID. — En als de vangst is goed gelukt,
Dan gaat het van
KNECHT. — Miauw, miauw.

KNECHT. — Als ge dat allemaal zoo goed weet, dan moet ge toch in kennis hebben?

MEID *(kijkt hem guitig aan)*. — Ik denk het.

KNECHT. — Zeg me dan eens: heeft een meisje graag de man bij haar die ze lief heeft?

MEID *(verwonderd)*. — Dat ondervindt ge toch wel?

KNECHT. — Ik!? Ik ben met niemand verloofd.

MEID. — Zie me eens aan, ben ik niet blij als ik bij u ben?

KNECHT. — Ja, maar dat is toch 't zelfde niet, als twee menschen die verloofd zijn.

MEID. — En ge zegde voor één week al, als ge hier binnen kwaamt, dat ik een lieve meid ben!

KNECHT *(begrijpt)*. — O !... Dat zeg ik nog... daar straks hebt ge toch geweend ook?

MEID. — Dat was van blijdschap ziet ge, de juffer bemint een jongen, maar ze weet niet wie hij is. Ze bemint een jongen 't zij arm of rijk, schoon of leelijk, ze bemint een jongen, die schoon kan zingen of muziek kan spelen. Maar de juffer zegt dat hij moet kunnen zingen of spelen met gevoel.

KNECHT *(blij)*. — En daarom weendet ge?

MEID. — Welnee!... Maar dan is de juffer zoo schoon aan 't zingen gegaan, dat ik zelf begon te denken, hoe gelukkig ik zou zijn met hem, die mij maar alleen een goeie meid zou noemen.

KNECHT. — H'm-... En, was dat alles wat de juffer vertelde?

MEID. — Ze zegde ook nog, als ik zoo'n jongen wist, dat ik haar mocht aanbevelen.

MEISJE *(roept)*. — Marie, help me eens !

MEID *(af)*.

KNECHT. — Eindelijk heb ik het rechte eind vast. Nu hoop ik tenminste dat ik zal slagen. 'k Heb nu al acht dagen gewacht. Daar is die advokaat al wee. Van avond probeer ik voor 't eerst.

MEID *(op)*. — Ge zoudt de juffer eens moeten zien, ze ziet er uit om gestolen te worden.

KNECHT. — Ja, ja, mijn duifje.

MEID. — 't Is waar, u moest daar straks de juffer komen roepen. Waarom deedt ge dat niet?

KNECHT. — Ik had geluisterd en hoorde dat ge in gesprek waart met de juffer en dan heb ik maar gewacht.

MEID. — Ge wachtte me dus in de gang, dat was heel lief van u.

KNECHT. — Ja, nietwaar. Kijk, zet u eens in den zetel,

en zie eens of ik goed zou kunnen mijn vrouwtje liefhebben. *(Meid gaat naar de canapé).*

MEID. — Ik wil wel... Maar niet te verleidelijk hoor !...

KNECHT. — Zoo!... Zet u eens even hier... Och mijn lief, lief duifje, zit ge goed zoo?... Kijk ik zoen u zoo dat ge g'heel gelukkig zijt. *(De meid begint heen en weer te draaien).* Maar houd u nu eens stil mijn lieveke.

MEID *(bedremmeld, beschaamd).* — Ik kan niet goed meer... ik worde zoo 'k weet niet...

KNECHT. — Kom, kom, wil ik de radio even aan zetten dat uw zenuwen wat kalmeeren?

MEID. — Ja, draai er maar aan. *(En zit te blazen).*

KNECHT *(altijd heel lief).* — Nee kom, we houden immers niet veel van de radio. Wil ik u eens een liedje zingen.

ZANG Nr 5

Als ge mijn aanbiddelijk vrouwtje zult wezen,
Dan zal ik u vertroetelen en minnen zoo teer.
'k Zal streelen uw haren en kussen uw wezen
En drukken uw handjes en nog vele meer
Ik zal u mijn liefd' in mijn armen optillen,
De grond ware voor uwe voetjes te koud.
'k Zou altijd en ov'ral u dicht bij me willen,
Omdat ik zoo innig, zoo veel van u houd.
Bij u heel dicht
Kan ik wellicht
Uw edel meisjeshart bekoren.
En wordt ge mijn vrouw,
Ik blijf u trouw,
Want eeuwig zal 'k u toebehooren.

(De knecht is onder het zingen aan de radio komen staan, waarop hij met een arm rust. De meid is met scheeve stuiptrekkingen van haar zelven gegaan).

VADER *(gehaast op).* — Welke post was dat? *(De knecht draait voortdurend met wanhopige gebaren aan de radioknop).*

KNECHT. — Ik ben hem kwijt geraakt, meneer.

VADER. — Weet u dan niet op welke golflengte hij stond?

KNECHT *(zoekende).* — Daar heb ik niet naar gekeken, meneer.

VADER. — Dan zijt ge me ook een mensch, voor de eerste maal dat onze dochter zegt, dat de radio iets moois speelt.

KNECHT *(kijkt verwonderd op).* — Ja ? Kijk meneer, het spijt me voor uwe dochter, maar ik zal zoeken tot ik het terug vind.

VADER. — Best, en zet hem dan maar wijd open.

KNECHT *(voldaan).* — H'm, dat valt mee. *(Met eens ziet hij de meid liggen en gaat haar schudden).* Zeg, zeg... O gij dom, dom kieken... maar wat heeft ze toch... nu moet ik hulp roepen. *(Aan de deur).* Mevrouw ! Meneer !... Och wat last van die goeie oude jonge dochters. Ze meent toch zeker niet dat het voor haar was dat ik zong. *(Allen op).* Mijnheer, ik geloof z'is van haar zelven gevallen.

MEISJE. — Wacht, ik haal het fleschje ether.

MOEDER. — Maar hoe is dat gekomen?

VADER. — Ja... was de meid hier in de kamer toen ik daar straks binnen kwam?

KNECHT. — Welja!... Ze zat daar in de zetel te luisteren naar de radio.

MEISJE *(op met het fleschje ether dat ze onder de neus brengt van de meid, deze bekomt langzaam met vieze gezichttrekkingen).*

MOEDER. — En hebt ge dat niet gezien?

KNECHT. — Welnee, ik stond aan de radio.

MEISJE. — Gaat het nu beter?... Is 't weer goed?

MEID *(zucht en blaast).* — O ik ben zoo... ik weet niet goed...

MOEDER. — Wilt ge naar uw bed?

MEID *(begint te huilen).* — Ja, daar kan ik rusten.

(Moeder en het meisje leiden haar af).

VADER. — Maar hoe kan een mensch toch zoo van z'n stuk geraken? Het eten heeft haar zeker niet bevallen?

ADVOKAAT. — Dat kan ik precies niet zeggen, ik ben advokaat, geen dokter.

VADER. — Dat denk ik ook. *(Tot de knecht die aan de radio is gaan mijmeren).* Is 't met u ook niet goed? Ge staat daar zoo uit uw lood geslagen. Zeg, hebt ge dat studio niet terug gevonden.

KNECHT. — Wel... e... meneer, met dat verschieten, dacht ik er heelemaal niet meer aan.

VADER. — Zie maar dat g'het weer vindt. Dat was een schoon lied nietwaar, meneer de advokaat?

ADVOKAAT. — Dat kan ik heusch niet zeggen. Mijn gedachten waren op iets anders gesteld.

VADER. — Luistert u niet graag naar de radio?

ADVOKAAT. — Dat interesseert me zoo bezonder niet. *(De*

knecht die aan de radio aan 't zoeken was, hoort dezen zin, stopt, en luistert nu met aandacht naar het gesprek).

VADER. — Nee!?... Kijk, meneer de advokaat, onze dochter vindt daar ook niets in. Daar is ze heel onverschillig voor, bijzoover dat ze zich soms kwaad maakt.

ADVOKAAT. — Dat versta ik heel goed. *(Moeder en meisje op).*

MOEDER. — Zoudt ge 't kunnen denken?... Weet ge waar door de meid van haar zelven ging? Van de radio.

MEISJE. — Dat is onbegrijpelijk.

ADVOKAAT. — H'm, zoo'n ding zou ik niet eens in mijn huis willen.

MOEDER. — Onze dochter deelt geheel uwe meening, meneer, denk er eens aan, ze zou hem willen verkoopen.

VADER. — Ja, weet ge wat ze zegt, 't is misschien omdat ze zelf goed viool speelt en zingt, ze beweert dat ze daar niets voor voelt als ze de zanger of 't orkest niet van dichtbij ziet, en daarom zou ze de radio willen verkoopen.

ADVOKAAT. — Ik deel ten volle haar zienswijze, meneer.

MOEDER. — Wat rare menschen-

MEISJE. — Maar met dat alles, wordt onze koffie koud. Laat ons maar terug in het thee-salon gaan. *(Meisje en advokaat af).*

MOEDER *(tot de knecht).* — Zeg, zoek die post maar terug, hoor!

VADER. — Ja, dan krijgt gij iets bijzonders van me. *(beiden af).*

KNECHT. — Nu dat gaat, die advokaat geeft de meid maar gelijk.

MEID *(steekt haar hoofd door de deur).* — Zeg, zingt nog eens.

KNECHT. — Wel, kom eens hier. Wat was er gaande met u ?

MEID *(lief).* — Och, niets jongen, niets... Maar ge kunt zoo mooi zingen. *(Gaat dicht bij hem aanleunen).* Moest de juffer dat hooren ze zou heel verliefd kunnen worden op u.

KNECHT. — Denkt ge dat?

MEID *(verlegen).* — Maar ge zult mij toch niet vergeten, hé?

KNECHT. — Wel nee. *(Kust haar nu en dan onder 't spel).* Kijk, dan zou ik blij zijn... Ik zou zeggen, kom lief tortelken, mijn duifje... ik zou ze dicht, zoo heel dicht naar me toehalen... en lieve dingen vertellen in haar oor!... 'k Zou zingen, zingen!

MEID *(daar de knecht er weer mee aan 't spelen gegaan*

is, schijnt weer van streek te zullen gaan). — Och mijn lieve, lieve jongen, kom... Zingt nog eens heel lief?... Mijn radio!

KNECHT. — Nee, nee, want seffens valt ge weer van uw center. Wat zouden ze hier in huis wel denken?

MEID. — Kom lieveling, radio't nog eens... Neen? Dan zal ik in mijn kamer gaan, dan verbeeld ik me dat het de radio is... Goed?

KNECHT *(denkt na).* — Ja, ja, stap maar op.

MEID *(af).*

KNECHT *(gaat terug aan de radio staan).* — Die denkt warempel dat ik haar wil bekoren. Ze doet zoo zonderling. *(Lachende).* Nu, ik speel mijn rol maar voort. *(Begint te zingen, na een poosje steekt de meid haar hoofd door de deur).*

ZANG Nr 5*bis*

Eens zag m'op een dansfeest een lief'lijk blond meisje,
Met mooi blauwe oogen bewonderend aan,
Ik zie haar nog voor me, want steeds zijn m'n peinzen,
M'n denken, m'n droomen naar haar alleen gegaan.

(Hij ziet de meid en stopt).

MEID *(lief).* — O nu ben ik ook niet meer content met een radio.

MEISJE *(op en merkt de meid).* — Wel, is de flauwte al over? *(Tot de knecht).* Jozef, u kunt de tafel ruimen, die vervelende advokaat met zijn welbespraaktheid is er van onder. Welke post hadt ge daar straks ?

KNECHT *(verlegen).* — Ik kan het niet zeggen, juffer... Het is zoo moeilijk te vinden. *(Af).*

MEISJE. — En wat was er met u gaande?

MEID. — Och... e... juffer... Ge zijt toch ook een meisje, nietwaar?

MEISJE. — Ja ja, dat weten we nu al.

MEID. — Kijk... e... ja... e... ik... e...

MEISJE. — Geneer u maar niet. Was dat om 'n lied van de radio?

MEID *(nieuwsgierig).* — Hebt u het gehoord, juffer?

MEISJE. — Jaa... ik heb zoo half en half geluisterd.

MEID. — Was het niet mooi, juffer?

MEISJE. — 't Kon er door, maar 't is toch maar radio.

MEID *(blij).* — Neen... 't was...

MEISJE. — Neen...? Wat neen?

MEID. — Och... e... ziet u juffer,... e... mag ik het zeggen?

MEISJE. — Zeg maar op.

MEID. — De juffer zal er niet kwaad om zijn?... 't Was de knecht!

MEISJE *(verwonderd, langzaam)*. — Jozef?... Kan die zoo mooi zingen?

MEID. — Ja juffer, zoo verrukkelijk schoon.

MEISJE. — Roep hem eens hier.

MEID. — Moet die hier komen?... Maar...

MEISJE. — Ga.

MEID. — Maar... e... maar... e... juffer?

MEISJE. — Kom, kom, ik roep hem zelf. *(Af)*.

MEID. — Haijaijai ! dat ze maar niet verliefd op hem wordt ! Och Jesses toch! 't Ware al den achtsten dien ik kwijt geraak ! ! !

MEISJE *(op met de knecht)*. — U weet, de radio?

KNECHT. — Best. *(Gaat zoeken)*.

MEISJE. — Laat eens, meneer. *(Zet zich in den zetel)*.

MOEDER *(op)*. — Zeg... De advokaat is daar terug, hij moet u nog iets vragen. Kom met me mede.

MEISJE. — O die vervelende... *(Beiden af)*.

MEID. — Ze weet het al, hoor!

KNECHT. — Wat?

MEID. — Wel, dat ge zoo mooi kunt zingen.

KNECHT. — O! e... Hebt ge me dan voorgesteld?

MEID. — Welnee... ik was zoo fier over u hé, dat ik het niet kon verzwijgen.

KNECHT. — Daar krijgt ge een kus voor. *(Bedenkt zich)*. Die advokaat is daar terug, nu zing ik. Kom plaats u eens aan de radio. Goed verstaan hé. Gij zoekt, ik zal zingen. Als er iemand is stop ik, gij draait de knop door. Verstaan? *(De meid knikt)*.

ZANG Nr 6

Hallo! Hallo!
De radio!
'k Laat nu met kracht mijn liedje dreunen,
Als zong ik voor de microfoon,
Want heusch zal mij dat ding daar steunen,
Al houd ik niet van radio.

(De vader komt kijken, de knecht stopt en de meid draait door. De vader gaat vies af, al zeggende: Zwijg toch van die... *Beiden schieten in een lach)*.

KNECHT. — Hallo! Hallo!

De radio!
Ik ben de knecht slechts van den huize,
Maar alles gaat heel goed alzoo,
Want zonder stoornis, zonder ruischen
Speel ik maar zelf voor radio.

(De moeder komt kijken, zelfde spel als van vader. Af).

KNECHT. — Hallo! Hallo!

De radio!
Als z'hier mijn lied met liefd' aanhooren,
Dan word ik zelf heel blij en vroo.
Het meisje zal ik vast bekoren,
Al ging het met de radio.

(De vader op, zelfde spel als voorgaande).

VADER. — Maar wat is dat toch al heel den avond met die radio?

KNECHT. — Pardon, meneer, 't is de meid die maar altijd aan 't zoeken is.

VADER. — En blijft ge daar zoo maar op staan kijken.

MEISJE *(komt op).*

KNECHT. — Neen meneer, ik was hier geroepen door uwe dochter. Is 't niet waar, juffer?

MEISJE, — Ja vader. Ik wil hebben, dat hij het studio terugvindt van daar even.

VADER. — H'm, na, dan zeg ik niets meer. Is de advokaat al weg?

MEISJE. — Ja ja, vader, die is er van onder. *(Zet zich in een zetel).*

VADER. — Moest hij u iets bijzonders zeggen?

MEISJE. — H'm, die jongen zegt nooit iets bijzonders.

KNECHT *(lacht heimelijk).*

VADER. — Zeg liefste, als Jozef den post terug gevonden heeft, stuur hem dan om de tafel verder af te ruimen.

MEISJE. — Wacht even, dat kan de meid ook weer doen, hé paatje?

VADER. — Ja, mij goed. *(Tot de meid).* Kom dan. *(Beiden af, de meid met een lang gezicht).*

MEISJE. — Hebt ge de boodschap vergeten?

KNECHT. — O neen juffer, pardon. *(Wil weg).*

MEISJE. — Waar gaat ge heen?

KNECHT. — Hadt ge me niet gezegd, dat er dezen avond niemand meer op de kamer mocht?

MEISJE. — Jaaa... Dat bedoelde ik juist niet, want ik heb u terug geroepen om 't studio te zoeken van daar straks.
KNECHT. — Inderdaad, dat was ik vergeten.
MEISJE. — Zijt ge dan zoo vergeetachtig?
KNECHT. — Neen juffer, toch niet...
MEISJE. — Zoek dan.
KNECHT *(gaat naar de post toe, maar is heel van streek, hij draait en zoekt met loome gebaren).* — Maar juffer, ik kan dat studio niet meer vinden, ik heb waarlijk de golflengte vergeten.
MEISJE. — En ik dacht, dat ge zoo goed kondt onthouden.
KNECHT *(schalks lachend).* — Ja... e..... ziet ge, dat kan ik, maar niet van golflengten.
MEISJE. — Dat begrijp ik niet.
KNECHT. — Kijk juffer... Het was toch om dat lied niet?
MEISJE. — Welzeker. Het leek me nogal schoon.
KNECHT. — Maar als ik nu die post terug vind, dan zingen ze toch dat lied niet meer. 't Is uit. 't Is weg.
MEISJE. — Ziet ge, hoe dom zoo iets is.
KNECHT. — Dat hebt ge me al gezegd.
MEISJE *(lachend, fijn).* — En hebt ge daar ook niets meer van onthouden?
KNECHT. — He... ja... Als het de juffer plezier kan doen, daar ken ik nog wel iets van.
MEISJE. — Zing dan eens? *(De knecht betutterd).* Kunt ge zingen?
KNECHT *(verlegen, lachend).* — Zoo'n beetje.
MEISJE. — Laat dan eens hooren.
KNECHT *(gaat aan de radio staan en zingt n^r 5).*

Als ge mijn aanbiddelijk vrouwtje zult wezen,
Dan zal ik u vertroetelen en minnen zoo teer.
'k Zal streelen uw haren en kussen uw wezen
En drukken uw handjes en nog vele meer
'k Zal u in m'n hartstocht in d'armen optillen,
De grond ware voor uwe voetjes te koud.
'k Zou altijd en ov'ral u dicht bij me willen,
Omdat ik zoo innig, zoo veel van u houd.
Bij u heel dicht
Kan ik wellicht
Uw edel meisjeshart bekoren.
En wordt ge mijn vrouw,
Ik blijf u trouw,
Want eeuwig zal 'k u toebehooren.

MEISJE *(is langzaam opgestaan en in verrukking achter den knecht komen staan).*

MOEDER *(wanneer de moeder op komt, geeft het meisje den knecht een stoot in de zij al zeggende:* Ssst !... *De knecht draait rap aan de knop van de radio).*

MOEDER. — Wel? Was dat niet hetzelfde lied van daar even?

MEISJE. — Ja... e... moeder. Ik deed de knecht dat studio terug zoeken en daar hadden we 't juist.

MOEDER. — Dat was zeker een bis.

MEISJE. — Voorzeker hé, moeder ? Maar nu zijn we 't weer kwijt.

KNECHT. — Ja mevrouw, het is zoo moeilijk te nemen.

MOEDER. — Denkt ge het nog terug te vinden, jongen?

KNECHT. — Ik zal mijn best doen, mevrouw.

MOEDER. — Goed, als g't terug hebt houdt het dan hé. Vader en ik zullen voor de rest van den avond hier komen. *(Af).*

MEISJE. — Zeg me eens, hoe komt het dat ge zoo mooi kunt zingen?

KNECHT *(lachend, bedremmeld).* — Wel juffer, door mijn gevoelens, door de liefde voor de muziek.

MEISJE. — Weet ge dat ge heel mooi zingt?

KNECHT. — Ja? Dat heeft men me nog nooit gezegd.

MEISJE. — De meid ook niet?

KNECHT. — De meid? O ja, die heeft dat eens gezegd.

MEISJE. — Zoo?... En wij mochten dat niet weten, dat is niet schoon van u, hoor!

KNECHT. — Maar... juffer... ik ben toch maar een knecht?

MEISJE *(lief).* — Dat is waar... en als ik u vraag om te zingen, zult ge 't dan doen?

KNECHT *(schalks).* — Vragen ? Dat is iets anders, een knecht wordt iets bevolen, niets gevraagd.

MEISJE. — En, als ik u beveel?

KNECHT. — Dan zou ik niet anders kunnen dan te gehoorzamen.

MEISJE. — Ge spot, maar pas op! *(Blij).* Zult ge zingen?

KNECHT. — Als u het wilt... ja. *(Het meisje knikt).*

ZANG N^r 7

Eens zag m'op een kunstfeest een lief'lijk blond meisje,
Met mooi blauwe oogen bewonderend aan,
Ik zie haar nog voor me, want steeds zijn m'n peinzen,
M'n denken, m'n droomen, naar haar toe gegaan.

Haar eenmaal te zien, haar nog eenmaal aanschouwen,
Dat al was mijn zoeken, mijn streven, mijn doel.
D'onwankelbaar' hoop gaf me volle vertrouwen,
Omdat ik voor u zooveel liefde gevoel.
Bij u zoo dicht
Kan ik wellicht
Uw edel meisjeshart bekooren.
En ik blijf u trouw,
Wordt mijne vrouw
En eeuwig zal 'k u toebehooren.

MEISJE. —
Hoe heerlijk, hoe zielsvol hebt gij daar gezongen,
Het drong door m'n hart uw harmonische lied
En 'k tracht ook naar u steeds, mijn nobelen jongen,
We zochten elkander, maar wisten het niet.
't Is uit nu met zoeken, met droomen en denken,
Nu zal 't voor ons beiden zoo heilzaam hier zijn.
Ik wil graag m'n liefd' en mijn harte u schenken,
Want ik ben aan u en gij zijt zoo de mijn.
Bij u zoo dicht,
Kan ik wellicht
Uw edel jongenshart bekoren.
Ik blijf u getrouw,
'k Word uwe vrouw,
En eeuwig zal 'k u toebehooren.

KNECHT. —
En als ge m'n liefelijk vrouwtje zult wezen,
Dan zal ik vertroetelen, u minnen zoo teer,
'k Zal streelen uw haren en kussen uw wezen,
'k Zal drukken uw handjes en nog vele meer,
'k Zal u in m'n liefd' in mijn armen optillen.
De grond ware voor uwe voetjes te koud.
'k Zou altijd en ov'ral u dicht bij me willen,
Omdat ik zoo innig zoo veel van u houd.

SAMEN. —
Bij u zoo dicht,
Kan ik wellicht
Uw edel (meisjes-jongens)-hart bekoren,
En ik blijf u trouw,
Ik word uw (man-vrouw),
En eeuwig zal 'k u toebehooren.
(Eindigen in een kus).

MEISJE. — Gij zijt dus die gevierde kunstzanger, waarvoor ik zoo in bewondering stond? Dat ik daar niets van vermoeden kon. Maar hoe hebt ge dat klaar gespeeld?

KNECHT. — Wel, ik nam inlichtingen in het dorp over u en uwe ouders, en ge weet dat de menschen kunnen kletsen. Ik vernam al dadelijk dat ge niet veel uitgingt. Zoo kreeg ik dus geen gelegenheid u te naderen. 'k Hoorde later zeggen dat hier een knecht gevraagd werd, en kwam mijn diensten aanbieden. Het overige weet ge. De eerste maal dat we ons zagen was 'n half jaar geleden, aan de vestiaire van den schouwburg.

MEISJE. — Hebt ge me dan zoo lief dat ge u zoo wilde vernederen?

KNECHT. — Om u te naderen zou ik alles gedaan hebben. Maar als uw ouders dat nu te weten komen?

MEISJE. — Weet ge wat, speel nog een tijdje voort uwe rol en we zullen dan wel alles schikken. Wij zijn nu immers met tweeën.

KNECHT. — Spijtig, maar dan zullen we niet lang mogen talmen.

MEISJE. — Waarom niet?

KNECHT. — Daar straks heb ik u toch een beetje belogen... Binnen drie dagen moet ik optreden voor de radio. Ik heb mijn contract.

MEISJE. — Maar waarom moeten we dan nog wachten? Ge zingt dezen avond hier en we vragen de verloving.

KNECHT *(heel blij, neemt het meisje in z'n armen en zoent ze)*. — Mijn kleine lieveling, zou dat kunnen zoo ineens?

MEISJE. — Dat kan zeker. Luister. Ik zal mijn ouders verwittigen dat ze komen, en in plaats van de radio kunt gij zelf iets voorzingen. Ge zult ze al dadelijk tot u toehalen en hun volle sympathie winnen.

KNECHT. — Dat is uitstekend. *(Neemt het meisje en zoent haar. Gedurende deze scène komt de meid binnen met een plaat waarop staat een karaf met glazen, bij het zien van de knecht en het meisje laat ze de boel vallen)*.

MEID. — Oei-oei-oei!...

MEISJE *(èn de knecht schrikken)*. — Wel? Wat is er aan de hand?

MEID. — O... e... ik ben zoo... 'k weet niet hoe... Ik struikelde.

MEISJE. — Waarover? Hier zijn toch geen trappen.

MEID. — Neen juffer... Maar... *(Begint te weenen)*.

MEISJE. — Kom, kom, ge moet het zoo aan uw hart niet laten komen.

MEID. — Neen! *(Altijd schreiende).* Maar 't was juist aan mijn hart. Hij heeft me bedrogen daar. *(Raapt de stukken op).*

KNECHT. — Ik?

MEISJE. — Hoezoo?

MOEDER *(gehaast op).* — Wat is er gebeurd? Weer die radio!

MEISJE. — Welnee moeder, de meid struikelde en alles is op de grond gevallen.

MOEDER. — H'm als 't dat maar is, draag alles in de vuilbak, vlug.

MEID *(huilend).* — Wat?... Mijn hart in de vuilbak. Jaja, dat is nu de achtste maal dat 't me ontglibt. *(Af).*

MOEDER. — Die oude jonge dochters, hé?

MEISJE. — Ja moeder, en van mij zoudt ge ook zoo iets willen maken.

MOEDER. — Maar kind. Ge weet heel wel dat we u zeer gelukkig willen zien. Als gij eens uw keus gevonden hebt, pak er dan maar gerust mede uit.

MEISJE. — Is dat waarlijk?

MOEDER. — Welja. Als we straks hier zijn, kunnen we er eens verder over praten. *(Tot knecht).* Tracht maar wat schoone muziek te vinden, Jozef. *(Af).*

MEISJE. — Hebt g'het gehoord?

KNECHT *(blij, lief).* — Nu zal het heel gemakkelijk gaan. Als uw ouders hier zijn, spelen we onzen laatsten troef uit. *(Het meisje neemt hare viool en speelt eenige tonen. De meid komt zwartkijkend op).*

MEID. — Ik ben zoo... 'k weet niet... Kan ik gaan slapen ?

MEISJE. — Ja. *(Meid af; moeder en vader op).* Ga maar.

MOEDER. — Nog niets?

KNECHT. — Ik kan maar niets bijzonders vinden.

MEISJE. — (Laat nu eens die radio met rust. Ik wil me zelf eens oefenen, want ik speel toch ook eens graag viool).

VADER. — Ik houd toch ook van een schoon lied.

MOEDER. — Och kom vader, laat ze maar eens spelen, wij gaan naar bed. Want bij die radio vallen we toch altijd in slaap. *(Allen wisselen een goeien avond. Vader en moeder af).*

KNECHT. — En nu speelt u maar voort.

MEISJE *(gaat aan 't venster staan en zingt de eerste stroof van zang 1)*

Hoe zoet komt d'avond aangegleden,
En 't maantje rijst er als een wacht
Die over d'aarde rust en vrede
En zachte sluimering verwacht.

KNECHT *(brengt haar langzaam naar voor).*

MEISJE. — Was het goed?

KNECHT. — 't Is mooi... Ik kan maar niet begrijpen, dat ik u zoo op één avond, in mijn armen zou sluiten.

MEISJE. — Ik wist niet dat mijn wensch zoo vlug zou verwezenlijkt worden.

KNECHT. — Zult ge naar de zaal komen waar ik zing? Of luistert ge aan de radio?

MEISJE. — Dat kunt ge denken! Foei, die radio.

KNECHT. — Neen! Daardoor heb ik u toch gewonnen.

MEISJE. — Ja dat is wel zoo!

KNECHT. — Ik kreeg u anders toch.

MEISJE. — Maar... Wat zingt ge voor de radio?

KNECHT *(neemt het meisje heel lief bij zich en drukt haar in z'n armen).* — Ik zing: Uit den Zomer-avond.

ZANG N' 8

Als de zon de westerkimme
Verguldt met hare gouden schijf,
En d'avond als met zwarte schimmen
Het daglicht van ons henen drijft,
Wanneer de bloemenkelkjes sluiten.
Geen vlinder zweeft die hen nog kust,
Wen 't stil en eenzaam wordt daarbuiten
En alles slaapt in kalme rust.
Als de leeuwerik en zwijgen,
Verborgen in het koren of 't riet,
Dan zingt, gezeten op zijn twijgen,
De nachtegaal een hemelsch lied,
En 't dartlend windje doet de blaadjes
Betoovrend lisp'len om hem heen,
En 't dreunt door velden en boschaadje,
Neen! schooner zangers zijn er geen.

SAMEN. —
O zoete stonde van genuchten,
Van heerlijkheid en zomerweeld'
Van bloemengeur, aromen luchten,
Die 't hart bekoort, de ziele streelt.

(Zoen).

Gordijn valt langzaam.

SUCCESSTUKKEN uit TOONEELFONDS Jos. JANSSENS.

♣

N^rs

675 **Alles is de schuld van Mona Lisa,**
Klucht in 3 bedrijven door Carl Max HAAS.
Vertaling van Jos. JOOSTEN.
(Eén decor).

671 **Pas op voor de verf,**
Blijspel in 3 bedrijven van René FAUCHOIS.
Vlaamsche bewerking van Bert BEHRING.

673 **De Club der Gangsters,**
Amerikaansch blijspel in 3 bedrijven van GROSS & CARPENTER.
Nederlandsche bewerking van Lode VANDEPUT.

674 **De Radio,**
Fantasie met zang in 1 bedrijf door Alfred DOUBEL.

670 **Het kind van de rekening,**
Blijspel met of zonder zang door Franz STREICHER.
Vertaling van Jos. JOOSTEN.

668 **Prinses in moeilijkheden,**
Blijspel in 3 bedrijven door Karl WITTERNIG.
Vertaling van Jos. JOOSTEN.

661 **Om 8 uur 's morgens,**
Tooneelspel in 3 bedrijven door Jan FABRICIUS.

665 **Afrekening,**
Familiedrama in 3 bedrijven door Jan FABRICIUS.

666

66

64

N^rs

645 **De Jonge Heer uit Cambridge,**
Blijspel in 3 bedrijven door Wilhelm LICHTENBERG.
Vertaling van Jos. JOOSTEN.

644 **Ruzie in de Achterbuurt,**
Blijspel in 3 bedrijven door Maximiliaan BÖTTCHER.
Vertaling van Jos. JOOSTEN.

643 **Antje,**
Blijspel in 3 bedrijven door Anton HAMIK.
Vertaling van Jos. JOOSTEN.

655 **De Vrouw, de Man... en het Paard,**
Blijspel in 3 bedrijven door Jef CEUTERICK.

663 **Sneeuwwitje,**
Kindersprookje met zang in 3 bedrijven door Mevr. NOPPEN.

654 **Illusie,**
Tooneelspel in 3 bedrijven door Johan van DOORN.

642 **Burgemeester Katrien,**
Blijspel in 3 bedrijven door Erwin TAUBER.
Vertaling van Jos. JOOSTEN.

672 **In memoriam Jan Schavuit,**
Spel in drie bedrijven door Jac. BALLINGS.

680 **Inkeer (waar liefde woont).,**

A.
d.

. v.
ring

Leo

201250_004

doub008radi01

De radio